

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић, Николе Станојевића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јаковљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво у Београду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І 241/08 од 18.01.2008. године, у седници одржаној 05.06.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду Гж.І 241/08 од 18.01.2008. године и пресуда Првог општинског суда у Београду П.7130/06 од 12.10.2007. године, тако што се обавезује тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова да тужиоцу АА на име неисплаћеног додатка за рад на подручју Косова и Метохије исплати укупан износ од 611.491,88 динара, за период од 01.09.2003. до 31.08.2006. године, са законском затезном каматом и то: за месец септембар на износ од 15.086,41 динара почев од 01.10.2003. године до коначне исплате, за октобар на износ од 15.176,69 динара почев од 01.11.2003. године до коначне исплате, за новембар на износ од 15.176,69 динара почев од 01.12.2003. године до коначне исплате, за децембар на износ од 15.176,69 динара почев од 01.01.2004. године до коначне исплате, за јануар на износ од 15.176,69 динара почев од 01.02.2004. године до коначне исплате, за фебруар на износ од 15.176,69 динара почев од 01.03.2004. године до коначне исплате, за март на износ од 15.176,69 динара почев од 01.04.2004. године до коначне исплате, за април на износ од 15.176,69 динара почев од 01.05.2004. године до коначне исплате, за мај на износ од 15.176,69 динара почев од 01.06.2004. године до коначне исплате, за јун на износ од 15.176,69 динара почев од 01.07.2004. године до коначне исплате, за јул на износ од 15.266,98 динара почев од 01.08.2004. године до коначне исплате, за август на износ од

2.

15.266,98 динара почев од 01.09.2004. године до коначне исплате, за септембар на износ од 15.266,98 динара почев од 01.10.2004. године до коначне исплате, за октобар на износ од 15.266,98 динара почев од 01.11.2004. године до коначне исплате, за новембар на износ од 17.244,36 динара почев од 01.12.2004. године до коначне исплате, за децембар на износ од 15.266,98 динара почев од 01.01.2005. године до коначне исплате, за јануар на износ од 15.266,98 динара почев од 01.02.2005. године до коначне исплате, за фебруар на износ од 15.266,98 динара почев од 01.03.2005. године до коначне исплате, за март на износ од 15.266,98 динара почев од 01.04.2005. године до коначне исплате, за април на износ од 15.357,27 динара почев од 01.05.2005. године до коначне исплате, за мај на износ од 15.357,27 динара почев од 01.06.2005. године до коначне исплате, за јун на износ од 15.357,27 динара почев од 01.07.2005. године до коначне исплате, за јул на износ од 18.541,23 динара почев од 01.08.2005. године до коначне исплате, за август на износ од 18.541,23 динара почев од 01.09.2005. године до коначне исплате, за септембар на износ од 18.129,53 динара почев од 01.10.2005. године до коначне исплате, за октобар на износ од 18.040,26 динара почев од 01.11.2005. године до коначне исплате, за новембар на износ од 22.040,26 динара почев од 01.12.2005. године до коначне исплате, за децембар на износ од 14.765,44 динара почев од 01.01.2006. године до коначне исплате, за јануар на износ од 19.532,72 динара почев од 01.02.2006. године до коначне исплате, за фебруар на износ од 19.532,72 динара почев од 01.03.2006. године до коначне исплате, за март на износ од 19.532,72 динара почев од 01.04.2006. године до коначне исплате, за април на износ од 19.532,72 динара почев од 01.05.2006. године до коначне исплате, за мај на износ од 19.532,72 динара почев од 01.06.2006. године до коначне исплате, за јуни на износ од 21.916,17 динара почев од 01.07.2006. године до коначне исплате, за јул на износ од 22.362,76 динара почев од 01.08.2006. године до коначне исплате и за август на износ од 22.362,76 динара почев од 01.09.2006. године до коначне исплате, све у року од 8 дана од пријема пресуде.

3.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.7130/06 од 12.10.2007. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена да му на име неисплаћеног додатка за рад на подручју КиМ исплати укупно 611.491,88 динара и то у појединачно назначеним месечним износима почев од септембра 2003. године до августа 2006. године са законском затезном каматом на појединачне износе, те да се тужилац обавезе да туженом накнади трошкове парничног поступка, а тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове спора у износу од 24.300,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж-І 241/08 од 18.01.2008. године, потврђена је пресуда првостепеног суда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Током поступка је утврђено да је тужилац у радном односу код туженог на радном месту полицајца полицијске станице Секретаријата унутрашњих послова у ..., где и сада живи. У периоду од септембра 2003. године до августа 2006. године, тужилац је примио месечне зараде у висини обрачунатој у складу са чланом 1. Правилника о посебним накнадама радницима МУП-а, на подручју АП Косово и Метохија бр.01 Дт.180/2000 од 31.01.2000. године. Закључком Владе Републике Србије 05 бр.02-4586/2003-001 од 17.07.2003.

4.

године, прописано је да запослени у државним органима који живе и раде на подручју АП Косово и Метохија примају плату, у складу са законом и колективним уговором, увећану за 100%. Тужиоцу би припадао новчани износ од укупно 611.491,88 динара да му је у наведеном периоду зарада исплаћивана у складу са Закључком Владе, умањена за већ исплаћену зараду.

Нижесепени судови су заузели становиште да тужиоцу не припада тражени новчани износ као разлика између зараде која би му припала на основу Закључка Владе Републике Србије од 17.07.2003. године и исплаћене зараде, са образложењем да он не може кумулативно остваривати право на увећану зараду од 100% према Закључку Владе, када остварује увећање на основу Правилника о посебним накнадама радницима Министарства унутрашњих послова на подручју АП Косово и Метохија, као радник који стално борави и обавља послове из делокруга Министарства на том подручју.

Правно становиште нижестепених суда се не може прихватити.

Правилник о посебним накнадама радницима Министарства унутрашњих послова на подручју АП Косово и Метохија донео је Министар унутрашњих послова, као највиши руководилац Министарства унутрашњих послова, а које је нижег нивоа од Владе Републике Србије, која је највиши извршни орган Републике Србије. Влада Републике Србије на основу законских овлашћења, између осталог, доноси и подзаконске акте као што су уредбе, наредбе и закључци. Приликом доношења наведеног Закључка, Влада није искључила полицајце од примене Закључка зато што они већ примају увећање по члану 1. поменутог Правилника. Напротив, Влада је овим Закључком предвидела да се плата свих запослених, која им припада по закону и колективном уговору увећа за 100%, а запослени су у државним органима, покрајинским органима и органима локалне самоуправе и јавним предузећима чији је оснивач Република, те установама у области здравства и просвете и другим јавним службама на подручју АП Косова и Метохије, који су задржали статус запослених у тим органима, предузећима и установама као и запосленима који буду упућени на рад на

5.

подручју АП Косова и Метохије. Из садржине Закључка произлази да полицајци нису изостављени, а Закључак Владе се не може тумачити у правцу да полицајци који на том подручју врше опасну делатност буду дискриминисани у односу на остале запослене у државним органима који живе и раде на том подручју, а којима је овим општим управним актом обезбеђено право на зараду увећану за 100%. Закључак не може тумачити ни у правцу да је Влада имала намеру да све остале запослене изједначи са полицајцима који су од раније зараду примали према члану 1. наведеног Правилника.

Врховни суд налази да тужиоцу припада тражена разлика у заради, утврђеној и досуђеној овој пресудом, па је ревизија тужиоца стога усвојена и одлучено је као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа – судија,
Слободан Дражић